

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 112

LEBBS naujienos

2019 m. spalio

**„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32**

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

Krikščionybė XX amžiuje

Naujienos iš bendruomenių

Reportažas iš Pasaulinio baptistų aljanso susitikimo

EBF maldos kalendorius

Mieli „Tiesos Draugo“ bičiuliai,

Po ilgesnio laiko TDE ir vėl sveikinasi su Jumis! Atsiprašome už pertrauką. „Tiesos Draugas“ gimsta savanorių pastangomis, tad kartais neišeina numerio paruošti taip greitai, kaip norėtūsi. Kaip visada, esame dėkingi už palaikymą ir dėmesį; visuomet laukiame laiškų, pasiūlymų, naujienų iš Jūsų bendruomenių.

Atėjęs rudenį tegu primena mums visiems Jėzaus prašymą melstis už pjūties darbininkus, ir įsiklausyti į Dvasios balsą: kur patys esame kviečiami būti Dievo Artumo, ramybės ir paguodos nešėjais?

- TDE Redakcija ✓

Krikščionybė XIX amžiuje (VII dalis)

Dar grįžtame į XIX amžių.

Padėtis Lietuvoje

Po trečiojo valstybės padalijimo 1795 m. Lietuvos ir Lenkijos valstybė buvo panaikinta. Didesnė etnografinės Lietuvos dalis atiteko Rusijos imperijai, o Užnemunė – Prūsijai. Norėdama kontroliuoti katalikų bažnyčią Rusijos valdžia 1801 m. įkūrė Romos katalikų kolegiją, kuri turėjo valdyti katalikų bažnyčią visoje imperijoje. Į šios Kolegijos reikalus negalėjo kištis net Roma.

Prūsijos valdžia nenorėjo, kad jos pavaldinius katalikus Užnemunėje valdytų svetima valstybė, todėl susitarus su popiežiumi Pijumi VI buvo įkurta nauja Vygrių (Seinų) vyskupija, tiesiogiai pavaldi popiežiui.

Labiausiai Rusijai pavaldžioje dalyje nukentėjo unitų (Rytų apeigų katalikų) bažnyčia, kuri buvo beveik visa likviduota. Tuo pačiu metu stiprėjo stačiatikių kaip vienintelės „tikros“ bažnyčios ideologija. Buvo net aiškinama, kad Lietuva yra stačiatikių ištakų kraštas, kurio gyventojai tapo katalikais dėl pastarųjų spaudimo. 1840 m. šventinant Vilniuje šv. Mikalojaus cerkvę (buvusią šv. Kazimiero bažnyčią) metropolitas Semaška pareiškė: „Aš jiems pasakiau visą tiesą: kad Vilniuje šeimininkai mes, o ne jie.“

Biblijos draugija. Pirmąją Biblijos draugiją Londone įkūrė įvairių evangeliškių bendruomenių atstovai. Šios organizacijos tikslas buvo versti,

spausdinti ir platinti Šventąjį Raštą be konfesinių komentarų. Per keletą metų Britanijoje ir už jos ribų įsisteigė nemažai naujų Biblijos draugijų. Jos platino Bibliją ir jos dalis nesiekdamos jokio pelno (tokios nuostatos jos laikosi ir šiandien). 1813 m. pritariant carui Aleksandriui buvo įkurta Rusijos Biblijos draugija, kurios veikloje dalyvavo stačiatikiai, liuteronai, metodistai. Draugijos veiklai pritarė ir katalikų metropolitas Sestrencevičius, skatindamas įsteigti daugiau šios draugijos filialų. Tačiau reikėtų paminėti, kad popiežius Pijus VII griežtai pasmerkė metropolito pastangas ir tokią veiklą prilygino dalyvavimui masonų ložėje.

1816 m. Žemaičių vyskupas Juozapas Arnulfas Giedraitis per Rusijos Biblijos draugiją 5000 egzempliorių tiražu išleido paties į lietuvių kalbą išverstą Naująjį Testamentą. Kadangi Biblijos draugiją globojo pats caras, tais pačiais metais Vilniuje generalgubernatoriaus rūmuose (dab. Prezidentūra) buvo sušauktas Rusijos Biblijos draugijos steigiamasis susirinkimas. Į skyriaus komitetą buvo išrinkta stačiatikių, katalikų, evangelikų reformatų dvasininkų ir universiteto profesorių. Reikėtų pabrėžti vyskupo Giedraičio aktyvų dalyvavimą draugijos veikloje.

1826 m. Rusijos Biblijos draugijos veikla, veikiant įvairioms priešiškomis jėgoms, buvo nutraukta, bet per tą trumpą laiką buvo išleista ir išplatinta keliolika tūkstančių Senojo ir Naujojo Testamento knygų dešimčia kalbų bei įvairios medžiagos apie Biblijos skaitymą. Žinoma, keli tūkstančiai lietuviškų Naujųjų Testamentų gilesnių pėdsakų lietuvių tautoje nepaliko, tačiau daliai, kad ir nedidelei, seminarijų studentų ir raštingos visuomenės padarė nemažą įtaką. Reikia nepamiršti, kad didžioji Lietuvos gyventojų dalis buvo beraščiai. Iš žmonių buvo reikalaujama laikytis visų išorinių religinių priedermių ir tuo pasitenkinti. Lietuvių kalbai nebuvo

erdvės nei visuomeniniame, nei politiniame gyvenime, nei katalikų bažnyčioje, kur buvo brukamos lenkų arba rusų kalbos. O katalikų bažnyčios liturgijoje buvo vartojama lotynų kalba. Tačiau XIX amžiuje daugelyje mažesnių Europos tautų pradėjo reikštis tautinio pabudimo ženklai. Tai buvo galima pastebėti ir Lietuvoje. Kunigų seminarijose atsirado vis daugiau studijuojančio lietuviškos orientacijos jaunimo, o juos palaikė iš liaudies kilę tokie autoritetai kaip Motiejus Valančius, Antanas Baranauskas ir kiti. Pradėta išleisti vis daugiau lietuviškos literatūros, buvo steigiamos parapajinės mokyklos. Įspūdingas reiškinys buvo Žemaitijoje išplitęs vyskupo Valančiaus Blaivystės sąjūdis. Tačiau tokie dalykai carinei valdžiai nepatiko, todėl buvo uždrausta spauda lietuviškais rašmenimis.

Evangelikų padėtis. Didžiojoje Lietuvoje veikusių evangelikų reformatų ir liuteronų bažnyčių reikalus prižiūrėjo Rusijos Vidaus reikalų ministerijos Kitatikių reikalų departamentas. Šios bendruomenės iš imperinės valdžios pusės patyrė mažesnę spaudimą negu katalikų dauguma, nes valdžia nesikišo į šių bažnyčių vidaus reikalus. Evangelikų bendruomenių padėtis Lietuvoje, ją prijungus prie Rusijos, net pagerėjo, nes jos buvo apsaugotos nuo labiau suvaržytos katalikų dvasininkijos savivalės. Liuteronai galėjo rengti savo bendruomenių atstovams sinodus, o tarp sinodų eilinius reikalus tvarkė per Kuršo ar Varšuvos konsistorijas. Reformatai rinkdavosi į kasmetinius sinodus dažniausiai Vilniuje, o su carine valdžia ryšius palaikydavo per vykdomąjį organą – Kolegiją, kurios nariai buvo laikomi valstybės tarnautojais.

Dauguma evangelikų dvasininkų buvo baigę Dorpatą (Tartu) universitetą. Didžioji dalis bendruomenių tautiškai buvo mišrios: jas sudarė lietuviai, vokiečiai, lenkai ir latviai. Kai Rusijos valdžia, reaguodama į 1863 m. sukilimą, uždraudė lietuvišką spaudą lotyniškais rašmenimis, reformatų bažnyčios sinodui pasisekė išsikrovoti spausdinti

bažnytinę literatūrą lotyniškais rašmenimis. Tad per XIX amžių buvo išleista gana daug lietuviškų knygų: tai Šventasis Raštas, pamokslų rinkiniai, katekizmai. Įvairūs „lapeliai“ ir „brošiūrėlės“ buvo periodinių leidinių užuomazga. Buvo leidžiami lenkiški giesmynai, bet daugiau dėmesio buvo skiriama lietuviškiems, kurie buvo atnaujinami šalinant iš tekstų svetimybės ar įtraukiant naujų giesmių. Ilgos giesmės buvo trumpinamos, o melodijos turėjo atitikti turinį ir teksto nuotaiką.

Surinkimininkai Rytų Prūsijoje (Prūsų Lietuvoje)

XVIII a. pradžioje nuožmus maras nusinešė apie 50 proc. gyventojų. Į ištuštėjusį kraštą kėlėsi gyventojai iš Pietų Vokietijos ir Šveicarijos, bet vis dėlto dar liko neapgyventų vietų. 1731 m. Zalcburgo (Austrija) katalikų vyskupas Firmianas išleido įsakymą visiems evangelikams priimti katalikų tikėjimą. Tie, kurie nesutiko to padaryti, per trumpą laiką turėjo apleisti kraštą. Sužinojęs apie tūkstančius žmonių ištikusią bėdą, Prūsijos karalius Frydrichas Vilhelmas I pranešė apie galimybę jiems apsigyventi Rytų Prūsijoje, Karaliaučiaus krašte.

Šių eilučių autoriui prieš keletą metų teko apsilankyti Kaliningrado srities Gumbinės (dab. Gusev) mieste, kuriame iki Antrojo pasaulinio karo nemažą dalį gyventojų sudarė pabėgėlių iš Zalcburgo palikuonys, vadinami zalcburgeriais. Aplankę gražiai atnaujintą gimnazijos aktų salę buvome nustebinti restauruotos didžiulės freskos, kuri vaizduoja didžiąją zalcburgerių kelionę į tolimą kraštą arklių traukiamais vežimais ir pėsčiomis, ieškant naujos tėvynės. Dailininkas pavaizdavo pabėgėlius, kurie vežime šeimos ratelyje glaudžiasi aplink atverstą Bibliją. Pavaizduotas ir karalius, išėjęs į kelią pasveikinti keliautojų ir juos padrąsinti. Iš tikrųjų tokio susitikimo nebuvo, bet pabėgėliai taip norėjo išreikšti karaliui savo dėkingumą.

Zalcburgiečiai liuteronai laikėsi pietistinių pažiūrų. Jie nesitenkino oficialiomis pamaldomis bažnyčioje, bet papildomai rinkdavosi privačiuose namuose ir čia giedodavo, meldavosi ir apmąstydamo Biblijos tiesas, kurias skelbdavo pamokslininkai pasauliečiai, kilę iš paprastų žmonių. Tokias tradicijas jie tęsė ir savo naujoje tėvynėje. Vietiniai lietuviai (lietuvininkai) į tai atkreipė dėmesį, ir, nors iš pradžių trukdė kalbos barjeras, tarp jų ir naujakurių užsimezgė nuoširdi draugystė, davusi pradžią **surinkimininkų** judėjimui tarp lietuvių. Pavadinimas kilo iš pirmųjų lietuviškų Biblijos vertimų žodžio *surinkimas*, reiškiantis bendruomenę, bažnyčią, kuris, beje, tiksliai atspindi originalo prasmę. Surinkimininkai pabrėždavo: mes ne patys susirenkame, bet mus surenka Šventoji Dvasia. Savo pamokslininkus jie vadindavo *sakytėjais*.

Vienas zalcburgietis Fricas (Pričkus) Grencas (1736-1826) net pramoko lietuviškai, kad galėtų geriau pasitarnauti lietuviams, ir artimai susidraugavo su lietuviu Jurkūnu, kurį vėliau paruošė sakytėjo tarnystei tarp lietuvių. Kai Grencas mirė, kunigas N. Ostermejeris lietuviškai ir vokiškai sukūrė jo atminimui giesmę su epigrafu „Meilės atsiminimui mūsų brolio bei tėvo Kristuje Jėzuje“.

Kova jau atlikta. / Vainiką jau laimėjau. / Linksmybę dangišką / prie Jėzaus paveldėjau.

Vėliau ši giesmė buvo įtraukta į surinkimininkų giesmyną „Evangeliški psalmi“.

Surinkimininkai aiškiai pabrėždavo būtinybę nusigręžti nuo žalingų ydų ir nuodėmių skelbdami, jog tai privalu visiems – paprastiesiems žmonėms ir valdžioje esantiems, taip pat ir kunigams. Tai sukėlė kai kurių dvasininkų nepasitenkinimą ir net paskatino persekiojimus, ypač sakytėjų. Juos baudavo piniginėmis bandomis, o kartais net įkalindavo. Buvo ir tokių, kurie surinkimininkų veiklai netrukdė, tik juos stebėjo.

Yra išlikusios žinios apie vyskupą Malkvicą, kuris buvo aršus surinkimininkų priešas. Sužinojęs, kur apylinkėje bus surinkimininkų pamaldos, sumanė suimti sakytėją ir perduoti jį valdžiai. Pasiėmęs virvę Malkvicas su keliais tarnais važiavo į surinkimo vietą, bet pagalvojo, kad pirmiau reikėtų pasiklausti, ko tie sakytėjai moko. Nepastebimai įėjęs į vidų klausėsi iki galo, o tada priėjo prie sakytėjo ir tarė: „Aš atvažiavau tave surišti, bet tu mane surišai. Darbuokis, aš laiminu tave.“ Panašių atvejų buvo daugiau, tad surinkimininkų persekiojimai, neįgavę pagreičio, liaudavosi. Bet būdavo ir tokių dvasininkų, kurie surinkimininkams nepritarė ir pasitaikius progai bandydavo kenkti.

Grenco ir Jurkūno veiklos dėka surinkimininkų judėjimas plito, ypač per Klimkaus Grigelaičio (1750-1825) tarnystę. Tai buvo įdomi asmenybė. Gimęs Klaipėdos krašto Poškų kaime, vertėsi statybininko - dailidės amatu. Buvo išvykęs į Didžiąją Britaniją, kur susidomėjo misionieriška tarnyste. 1807 m. grįžo į tėvynę ir tapo sakytėju. Jis tvirtino, kad kartą Dievas paraginęs jį padėti į šalį kirvį ir skelbti Jo žodį.

Klimkus Grigelaitis

Kadangi buvo lėto būdo, iš pradžių didelio pasisekimo neturėjo, bet žmonės gerbė jį dėl gilaus tikėjimo ir aukštos dorovės. Vieną šeštadienio popietę jis ėjo į surinkimo vietą. Pamatęs krūmą,

priėjo ir suklupęs pradėjo melstis, išpažindamas Dievui savo nesėkmes ir rūpesčius. Jis tvirtino čia gavęs iš Viešpaties nurodymus, kaip toliau elgtis, kaip rengti surinkimo pamaldas. Pavyzdžiui, susirinkti šeštadienio vakarą saulei leidžiantis, o žmonėms renkantis ir laukiant sakytojo laiko tuščiai neleisti, bet daug giedoti. Lankytojai, atėję į surinkimo vietą, atsiklaupia ir tyliai meldžiasi prašydami Dievo palaimos. Sakytojas surinkimą pradeda malda, o po jos visi gieda. Po to sakytojas meldžiasi už čia esančius ir nesančius, už pagonių atsivertimą, už vyriausybę, už taiką ir t.t. Ilgo pamokslo metu (apie pusantros valandos) sakytojas pradėdavo giedoti, kitiems pritariant, pamoksliui tinkamos giesmės posmą, o po to vėl tęsdavo pamokslą.

Surinkimininkų judėjimas pritraukdavo naujų šalininkų ir augo. Sakytojai reguliariai rinkdavosi į konferencijas sutartoje vietoje pas stambesnę ūkininką, kur aptardavo iškilusius klausimus. Vienas iš svarbiausių buvo naujų sakytojų paskyrimas. Nebuvo skubama, nes siūlomas kandidatas buvo stebimas, ar jo elgesys ir gyvenimo būdas atitinka Evangelijos reikalavimus, ar jis turi gabumų skelbti Dievo žodį ir mokyti žmones. Visiems pritarus sakytojai kandidatą su malda įvesdavo į tarnystę.

Didžioji dalis surinkimininkų oficialiai liko evangelikų bažnyčioje, ypač ten, kur buvo geri santykiai su kunigais. Tačiau jų dvasinio gyvenimo centras buvo surinkimas, o pamaldas bažnyčioje jie lankydavo esant svarbesniam reikalui: dėl krikšto, vedybų, konfirmacijos, Viešpaties Vakarienės ar didesnių švenčių proga.

Kukaiškių surinkimas. Šio judėjimo pradininkas – Kristupas Kukaitis (1844-1914), gimęs ir augęs Rytų Prūsijoje Pilkalnio apskrityje.

Dvidešimties metų buvo pašauktas į

Sakytojas Kristupas Kukaitis
(1844-1914)

kariuomenę ir čia patyrė gilų asmenišką atsivertimą, kuris pakeitė jo gyvenimą. Kariuomenėje tuoj pat pradėjo nesislėpdamas melstis ir raginti visus priimti Kristaus išganymą. Vadovybei tai atrodė netinkama, bet negalėdama su juo susitvarkyti paskelbė jį psichikos ligoniu ir atleido nuo tarnybos. Sugrįžęs į namus Kukaitis pradėjo skelbti, kad Dievas įsako „žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti“. Apd 17,30 Reikia visiems, nes visi yra nusidėję. Jis visada pabrėždavo, kad atsivertusieji yra pašaukti gyventi pagal Kristaus mokymą. Toks radikalumas daugeliui buvo nepriimtinas, net ir daliai surinkimininkų.

Per trumpą laiką susitelkė nemažas Kukaičiui pritariančių būrys, kuris vis augo. Į aktyvią veiklą įsitraukė apie 80 sakytojų, ir jie išplėtė savo tarnystę net trijose Prūsijos tautose: tarp lietuvių, vokiečių ir mozūrų (etninė lenkų grupė). Dar vėliau Kukaitis pasiekė Berlyną ir net vakarinę Vokietiją. Jaunystėje Kukaičiui teko pamokslauti Karaliaučiaus vyskupui Faukui, o vėliau netgi pačiam kaizeriui Vilhelmui I ir gauti jų pritarimą bei palaiminimą. Tačiau vėliau dėl Kukaičio ir kai kurių jo bendradarbių padidėjusio kategoriškumo neišvengta persekiojimų. Kukaitis buvo atvirai pareiškęs, jog kai kurie kunigai yra tikri *Baalo pranašai*. Dėl persekiojimų prisiėjo kreiptis į kanclerį Bismarką ir net į kaizerį. Aukščiausios valdžios sprendimas buvo teigiamas ir suteikė galimybę surinkimą įregistruoti pavadinimu „Rytprūsiška evangeliška maldų draugystė“.

Šių eilučių autoriui teko sutikti šio judėjimo, žmonių vadinamo kukaitiškių surinkimu, dalyvių Klaipėdos krašte ir Kretingos apylinkėse, kur jie veikė iki 1960 metų.

Albertas Latužis ✓

Baptistų bažnyčių vadovų susitikimas Birštone

Dviejų parų atgaivos renginys „Dvasinė vienybė“ vyko 2019 m. gegužės mėnesio pabaigoje, šalia kurortinio Birštono miesto, gražioje ir ramioje vietoje, miško apsuptyje prie Nemuno. Čia galima

buvo pabėgti nuo kasdienių rūpesčių, pakvėpuoti grynu oru, pailsėti, o svarbiausia, pamatyti, kad mūsų yra nemažai – tų, kuriems rūpi Dievo Karalystės Lietuvoje reikalai ir kurie neabejingi Dievo pašaukimui.

Renginyje dalyvavo vadovai tiek iš Lietuvos Baptistų bendruomenių sąjungos, tiek iš Sąjungai nepriklausančių bendruomenių. Taip pat dalyvavo Johnas Jacksonas iš Amerikos ir Johnas Claydonas iš Anglijos. Jie dalinosi mintimis apie vienybę: kas ji yra; kad mes esame pašaukti tarnauti ir kartu daryti gerus darbus.

Ylakių bendruomenės pastorius Albertas Latužis priminė psalmės žodžius, kaip yra gera, kai „broliai vienybėje gyvena“. Jis atkreipė dėmesį, kad Jėzus Kristus per Šventąją Dvasią pašaukė mus vienybei, o tokia vienybė yra liudijimas pasauliui, kad jis įtikėtų Jėzų.

Susitikimo metu visi turėjo galimybę artimiau susipažinti, pabendrauti, pasidalinti savo tarnystės džiaugsmiais ir rūpesčiais. Supratome, kad tokie bendravimai yra išties naudingi, jie padrašina ir suteikia vilties.

Dėkojame broliams iš Amerikos ir Anglijos, kurie palengvino renginio dalyvių išlaidas. Susitikimo atmosfera buvo jauki ir šilta. Tai buvo mūsų suartėjimo pradžia. Išsiskiriant buvo išsakyta mintis, jog ateityje tokius renginius reikia tęsti, kad galėtume pasitarti dėl tolesnių mūsų bendradarbiavimo žingsnių, tikslų ir vizijos. Su gera nuotaika, palaiminti ir laimingi grįžome kiekvienas į savo namus.

Vladas Sereda, Kauno evangelikų krikščionių baptistų bendruomenė ✓

Ylachiečių išvyka į Ventspilį

2019 m. birželio 1-2 dienomis Ylakių baptistų bendruomenės jaunimas ir vaikai turėjo galimybę aplankyti tikinčiuosius Ventspilio baptistų bendruomenėje. Toks susitikimas jau ne pirmas – praėjusiais metais svečius iš Ventspilio priėmėme Ylakiuose ir buvome pakviesti apsilankyti pas juos. Nuvykę šeštadienį turėjome susitikimą su jaunimu iš Ventspilio, taip pat buvo galimybė iš arčiau pamatyti ir patį miestą – „ventspilniekų“ lydimi leidome laiką prie jūros, plaukėme laivu bei apžiūrėjome įdomiausias miesto vietas. Sekmadienį dalyvavome pamaldose, pasidalinome giesmėmis, mintimis, trumpai pristatėme „Valio!“ chorą. Dievo Žodžiu dalinosi Ventspilio baptistų bendruomenės pastorius Pēteris Tervits. Esame dėkingi Dievui už ryšį su broliais ir seserimis Ventspilyje bei galimybę juos aplankyti, ir, be abejo, dėkojame jiems už šiltą ir malonų priėmimą!

Lukas Siksnis, Ylakių baptistų bažnyčia ✓

Pasaulinio baptistų aljanso metinis susitikimas Bahamuose

Liepos pradžioje tako lankytis Bahamų salyno sostinėje, Nasau, kur susirinko didelis būrys Pasaulinio baptistų aljanso atstovų bei teologų. Be kasmetinio susirinkimo, šiais metais vyko ir teologijos dėstytojų konferencija, kurioje teko skaityti pranešimą, na, ir muzikiniu tarnavimu prisidėti prie kasdienių rytinių pamaldų. Kaip kad dažnai būna dideliuose renginiuose, didžiausią įspūdį dažnai palieka susitikimai su žmonėmis iš tolimų, paprastai tik per žinias žinomų kraštų. Teko bendrauti su keliais Venesuelos pastoriais ir išgirsti apie didžiulius ekonominius sunkumus, su kuriais gyvena (ir mėgina išgyventi) dauguma šalies gyventojų. Sunku įsivaizduoti gyvenimą, kuomet kainos kyla kelis kartus per dieną, ir sunku gauti pačių paprasčiausių maisto produktų. Na, ir buvo galimybė daug bendrauti su vietiniais tikinčiaisiais iš Bahamų. Bahamų Sandrauga nepriklausoma nuo Britanijos tapo tik 1973 metais, ir mūsų susitikimo metu kaip tik buvo švenčiamos 46-osios nepriklausomybės metinės, tad teko dalyvauti ir šventiniuose renginiuose. Nustebino praktiškas ribų nebuvimas tarp valstybės institucijų ir bažnyčių (tame tarpe ir baptistų), kas ypač krito į akis valstybinių renginių metu. Visa šalis laikoma krikščioniška, bet tuo pačiu auga nusikalstamumas ir nusivylimas dabartine visuomene. Daug kartų buvo pakartotas apgailestavimas, kad didžiuma bahamiečių tik nominalūs, „sekmadieniai“ krikščionys. Žvelgiant iš baptistiškos perspektyvos, tamprus ekonominis ir prestižinis ryšys tarp valstybės ir bažnyčios tikrai atspindi problemą, kuomet bažnyčia yra tapusi sistemos dalimi ir todėl vargiai gali atlikti pranašės vaidmenį.

Aljanso posėdžių metų buvo priimtos dvi rezoliucijos: „Dėl moterų pašaukimo bažnyčios gyvenime“ ir „Dėl religinės netolerancijos ir religija grindžiamo smurto apraiškų“. Antrasis dokumentas cituoja žodžius iš 1934 metų rezoliucijos, kurią Aljansas priėmė susitikimo Berlyne metu: „Šis kongresas apgailestauja ir laiko dangiškojo Tėvo Dievo įstatymų pažeidimu bet kokį rasinį priešišumą ir bet kokio pobūdžio priespaudą ar diskriminaciją žydų, spalvotųjų ar kitų pavergtų rasių atžvilgiu...“ Tai buvo svarbūs žodžiai, išsakyti tuomet, kai dauguma „civilizuotojo“ pasaulio nesiryžo smerkti nacistinės propagandos ar juodaodžių diskriminacijos. Norisi tikėtis, kad sąžinės laisvės svarbos pabrėžimas – baptistų bruožas nuo pačių pirmųjų mūsų denominacijos dienų – ir šiandien bus dovana pasauliui, ir kad patys mokėsime teisingai gyventi su tais, kurie netiki mūsų Dievu ir neseka Kristumi.

Angliškai šias rezoliucijas galima perskaityti šiame puslapyje: <https://www.bwanet.org/2-uncategorised/694-bwa-resolutions-2019> .

Praėjus vos kelioms savaitėms nuo šio susitikimo, Bahamų salyną nusiaubė didžiausias tautos istorijoje uraganas... Kai kuriose salose nušluota viskas, ir iki šiol šimtai žmonių laikomi dingusiais. Aljansas palaiko ryšį su vietine baptistų sąjunga ir bendradarbiauja su pagalbą teikiančiomis organizacijomis, bet atstatyti normalų gyvenimą šiose salose prireiks daug laiko – jeigu iš viso tai bus įmanoma. *Viešpatie, pasigailėk...*

Lina Toth ✓

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Spalio 9-13 meldėmės už:

Rusijos evangelikų krikščionių-baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius: 1 818
Bendras narių skaičius: 76 070
Prezidentas: Peter Mitskevich

Spalio 14-20 meldžiamės už:

Prancūzijos evangelikų baptistų bažnyčių federaciją

Bendruomenių skaičius: 115
Bendras narių skaičius: 6 385
Prezidentas: Thierry Auguste
Generalinis sekretorius: Marc Deroeux

Spalio 21-27 meldžiamės už:

Baptistų bažnyčių Izraelyje asociaciją. . .

Bendruomenių skaičius: 19
Bendras narių skaičius: 800
Prezidentas: Monther Nauom
Generalinis sekretorius: Bader Mansour

...ir Evangelikų bažnyčių Šventojoje Žemėje (Palestinos teritorijose) tarybą

Bendruomenių skaičius: 11
Prezidentas: Munir Kakish
Generalinis sekretorius: Nihad Salman

Spalio 28 – lapkričio 3 meldžiamės už:

Vengrijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius: 368

Bendras narių skaičius: 11 854
Prezidentas: János Papp
Generalinis sekretorius: Kornel Meszaros

Lapkričio 4-10 meldžiamės už:

Škotijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius: 168
Bendras narių skaičius: 11 200
Generalinis direktorius: Alan Donaldson/Martin Hodson

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas, Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925